

Framtid för Amerika och 18 juli 2020 – Nummer två

Att äta budskapet

Jeff Pippenger

2023-08-24

Strax innan nådatiden avslutas ges en befallning att ”icke försegla orden i denna boks profetia.”

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som handlar orätt, må fortsätta att handla orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig. Uppenbarelsboken 22:10, 11.

I det femte kapitlet i Uppenbarelsboken sitter Gud Fadern på sin tron, och i sin hand har han en bokrulle som är förseglad med sju sigill.

Och jag såg i hans högra hand som satt på tronen en bokrulle, skriven både invändigt och utvändigt, förseglad med sju sigill. Uppenbarelsboken 5:1.

När berättelsen från vers ett fortsätter fram till och med kapitel sju, finner vi att Jesus, framställd som Lejonet av Juda stam, är den som tar bokrullen ur sin Faders hand och steg för steg börjar öppna sigillerna. När han öppnar det sjätte sigillet och framlägger det budskap som sigillet representerar, avslutas kapitel sex. Det avslutas med en fråga som leder in i kapitel sju, där vi finner svaret på den fråga som väcks i den sista versen i kapitel sex.

Ty hans vredes stora dag har kommit, och vem kan bestå? Uppenbarelsboken 6:17.

Kapitel sju introducerar de etthundrafyrtiofyra tusen och den ”stora skaran”. Efter att Guds folk har framställts i kapitel sju finner vi därefter att det sjunde och sista av sigillerna bryts. Den enda andra profetia i Uppenbarelsboken som har blivit förseglad är de sju tordönen i kapitel tio. Den enkla poängen är att den enda profetia i Uppenbarelsboken som är förseglad och kan öppnas innan prøvotiden avslutas är de ”sju tordönen”.

I åratal, om inte årtionden, har Future for America identifierat vad de ”sju tordönen” representerar. De ”sju tordönen” representerar Millerit rörelsens historia från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844. Syster White bekräftar detta faktum och tillägger att de ”sju tordönen” också representerar ”framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning”. En utförlig framställning av dessa fakta finns i Habackuks tavlor, för dem som inte är förtrodda med dessa profetiska realiteter.

Sanningen om de sju tordönen som tidigare har framlagts är fortfarande sanning, men sedan augusti i år har Herren dragit undan sin hand från dessa ämnen och större förståelse har blivit uppenbarad. Vi ska börja med det tionde kapitlet i Uppenbarelsboken och därefter betrakta syster Whites kommentar till kapitlet. Innan vi gör detta måste vi identifiera två punkter som inte hör samman

med betraktelsen av de sju tordönen.

Den första punkten är att identifieringen av sanningen om de sju åskorna, som nu öppnas, kräver flera sanningens linjer för att sätta allt det som de sju åskorna representerar på plats. Här, ber jag, är de heligas tålamod. Den andra punkten i samband med detta är att det program som framställer ljudpresentationen av dessa artiklar har en begränsning i den tid det kan läsa och tala. Varje artikel måste rymmas inom den tidsperioden. Redan från början av denna studie meddelar jag er att det kommer att krävas några artiklar för att fastställa sanningen som representeras av de sju åskorna. Nu till kapitel tio.

Och jag såg en annan väldig ängel komma ner från himlen, klädd i ett moln; och en regnbåge var över hans huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans fötter såsom pelare av eld. Och han hade i sin hand en liten bok, öppnad; och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden, och ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter; och när han hade ropat, lät de sju tordönen höra sina röster. Och när de sju tordönen hade låtit höra sina röster, var jag just i begrepp att skriva; och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Försegla det som de sju tordönen har talat, och skriv det inte. Och ängeln som jag såg stå på havet och på jorden lyfte sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet, han som skapade himlen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte mer skulle vara; utan i de dagar då den sjunde ängels röst hörs, när han börjar blåsa i basunen, då skall Guds hemlighet fullbordas, såsom han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Och rösten som jag hade hört från himlen talade åter till mig och sade: Gå och ta den lilla boken som är öppnad i handen på ängeln som står på havet och på jorden. Och jag gick till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Ta den och åt upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla boken ur ängels hand och åt upp den; och den var i min mun söt såsom honung, och så snart jag hade ätit den blev min buk bitter. Och han sade till mig: Du måste åter profetera om många folk och nationer och tungomål och kungar. Uppenbarelsboken 10:1–11.

I sin kommentar till det tionde kapitlet säger syster White:

Den mäktige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att sätta sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll som han utför i de avslutande scenerna av den stora striden med Satan. Denna ställning betecknar hans högsta makt och myndighet över hela jorden. Striden hade blivit starkare och mer beslutsam från tidsålder till tidsålder och kommer att fortsätta så ända fram till de avslutande scenerna, då mörkrets makters mästerliga verkningar skall nå sin höjdpunkt. Satan, förenad med onda människor, kommer att bedra hela världen och de församlingar som inte tar emot kärleken till sanningen. Men den mäktige ängeln kräver uppmärksamhet. Han ropar med hög röst. Han skall visa kraften och myndigheten i sin röst för dem som har förenat sig med Satan för att motsätta sig sanningen.

”Sedan dessa sju tordön hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes liksom till Daniel beträffande den lilla boken: 'Försegla det som de sju tordönen talade.' Dessa avser framtida händelser som skall uppenbaras i sin ordning. Daniel skall stå på sin plats vid

dagarnas ände. Johannes ser den lilla boken oförseglad. Då får Daniels profetior sin rätta plats i den förste, den andre och den tredje ängels budskap, vilka skall ges åt världen. Avförseglingen av den lilla boken var budskapet i förhållande till tiden.

“Daniels bok och Uppenbarelseboken är ett. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse; den ena en förseglad bok, den andra en öppnad bok. Johannes hörde de hemligheter som åskorna uttalade, men han fick befallning att inte skriva dem.”

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju tordönen var en skildring av händelser som skulle äga rum under den förste och den andre ängels budskap. Det var inte bäst för folket att känna till dessa ting, ty deras tro måste nödvändigtvis prövas. I Guds ordning skulle de mest underbara och högst framskridna sanningar förkunnas. Den förste och den andre ängels budskap skulle förkunnas, men inget ytterligare ljus skulle uppenbaras förrän dessa budskap hade fullgjort sitt särskilda verk. Detta framställs genom ängeln som står med ena foten på havet och förkunnar med en högst högtidlig ed att tiden inte längre skulle vara.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, s. 971.

Den ”mäktige ängel” som steg ned den 11 augusti 1840 var Kristus, och han hade ett budskap i sin hand som Johannes blev tillsagd att äta. Det som Johannes åt var ett budskap, men det var tydligt ett budskap som skulle föras till Guds folk och inte till världen. Det är viktigt att urskilja vem den avsedda mottagaren är i avsnittet, ty fastän Kristus steg ned den 11 augusti 1840 och därmed markerade bemyndigandet av den förste ängels budskap och således utvisade när den förste ängels budskap skulle bäras till hela världen, så anger den lilla bok som Johannes skulle äta när protestantismen överlämnade protestantismens mantel åt milleriterna. När Kristus steg ned med den lilla boken, avslutade han sitt förbundsförhållande med församlingen från öknen och identifierade samtidigt Miller-folket som sitt nya utvalda förbundsfolk. Milleriterna var ett folk som tidigare inte hade varit Guds folk. Profeterna motsäger aldrig varandra.

Och han sade till mig: Människobarn, res dig upp på dina fötter, så skall jag tala till dig. Och anden kom in i mig när han talade till mig och ställde mig på mina fötter, så att jag hörde honom som talade till mig. Och han sade till mig: Människobarn, jag sänder dig till Israels barn, till ett upproriskt folk som har gjort uppror mot mig; de och deras fäder har överträtt mot mig ända till denna dag. Ty de är fräcka barn och hårdhjärtade. Jag sänder dig till dem, och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud. Och de, vare sig de vill höra eller vägrar — ty de är ett upproriskt hus — skall ändå inse att en profet har varit ibland dem. Och du, människobarn, frukta inte för dem och var inte rädd för deras ord, om än törnen och tistlar omger dig och du bor bland skorpioner; frukta inte för deras ord och förfäras inte inför deras ansikten, fastän de är ett upproriskt hus. Och du skall tala mina ord till dem, vare sig de vill höra eller vägrar; ty de är ytterst upproriska. Men du, människobarn, hör vad jag säger till dig. Var inte upprorisk såsom det upproriska huset; öppna din mun och ät det jag ger dig. Och när jag såg, se, en hand räcktes ut till mig, och se, i den var en bokrulle. Och han bredde ut den framför mig; och den var skriven på insidan och utsidan, och där var skrivet klagosånger och jämmer och ve. Och han sade till mig: Människobarn, ät vad du finner; ät denna bokrulle och gå och tala till Israels hus. Så öppnade jag min mun, och han lät mig äta den bokrullen. Och han sade till mig: Människobarn, låt din buk äta och fyll ditt inre med denna bokrulle som jag ger dig. Då åt jag

den, och i min mun var den söt som honung. Och han sade till mig: Människobarn, gå, begiv dig till Israels hus och tala med mina ord till dem. Ty du är inte sänd till ett folk med främmande tal och svårt språk, utan till Israels hus; inte till många folk med främmande tal och svårt språk, vilkas ord du inte kan förstå. Sannerligen, om jag hade sänt dig till dem, skulle de ha lyssnat till dig. Men Israels hus kommer inte att lyssna till dig, ty de vill inte lyssna till mig; ty hela Israels hus är fräckt och hårdhärtat. Se, jag har gjort ditt ansikte hårt mot deras ansikten och din panna hård mot deras pannor. Såsom diamant, hårdare än flinta, har jag gjort din panna. Frukta dem inte och förfäras inte inför deras ansikten, fastän de är ett upproriskt hus. Och han sade vidare till mig: Människobarn, ta emot i ditt hjärta alla mina ord som jag skall tala till dig, och hör med dina öron. Hesekiel 2:1–3:10.

När Kristus steg ned med den lilla boken som Johannes tog och åt, var den i hans ”mun söt som honung”. Johannes Uppenbararen och Hesekiel tar båda emot ett budskap ur Kristi ”hand”. Hesekiel, och därför även Johannes, hade ett budskap att framföra till ”Israels hus”, inte till dem som stod utanför Israel. Om de som stod utanför Israel hade fått höra budskapet, skulle de ha tagit emot det, men inte Israel, ty ”hela Israels hus” ”är fräcka och hårdhärtade”. Hela Israels hus (hela huset) var fullständigt upproriskt. Israel år 1840 framställdes i Uppenbarelseboken kapitel tio som församlingen i öknen. De hade fyllt sitt provotidsmätt.

Även om budskapet inte skulle bli hört av Israel, befalldes profeten ändå att bära fram till dem det lilla bokens budskap, i syfte att hålla dem ansvariga för att ha förkastat den förste ängelns ljus. I domsböckerna skulle de hållas ansvariga för att ha vägrat att höra den ”profets” budskap som hade varit ”ibland dem”. Att förkasta profeten är att förkasta det budskap som hade givits åt profeten av ängeln Gabriel, vilken själv hade mottagit det budskapet från Kristus, som hade mottagit det från Fadern. När Kristus steg ned med det lilla bokens budskap i sin hand motsvarade det när den Helige Ande steg ned vid hans dop. Detta hade förebildats av Mose vid den brinnande busken, och är just samma kännemärke som finns i varje reformatorisk rörelse.

”Guds verk på jorden uppvisar, från tidsålder till tidsålder, en slående likhet i varje stor reformation eller religiös rörelse. Principerna för Guds handlande med människorna är alltid desamma. De viktiga rörelserna i vår tid har sina motsvarigheter i det förflutnas, och församlingens erfarenhet i tidigare tidsåldrar innehåller lärdomar av stort värde för vår egen tid.” The Great Controversy, 343.

Det osmanska överväldets fall den 11 augusti 1840 (vilket är då Johannes och Hesekiel åt den lilla bok som var i Kristi ”hand”) markerar ”bemyndigandet” av den förste ängelns budskap, som hade ”anlänt” vid ”ändens tid” år 1798. Det ”bemyndigades” genom bekräftelsen av milleriternas främsta profetiska regel: principen om ett år för en dag. Kristus började då att uppföra grunden till Milleritemplet, såsom Han hade gjort vid sitt dop.

”Natanaels vacklande tro blev nu stärkt, och han svarade och sade: ’Rabbi, du är Guds Son; du är Israels Konung.’ Jesus svarade och sade till honom: ’Därför att jag sade till dig att jag såg dig under fikonsträdet, tror du? Du skall få se större ting än dessa.’ Och han sade till honom: ’Sannerligen, sannerligen säger jag er: Härefter skall ni få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ner över Människosonen.’”

"I dessa första få lärjungar lades den kristna församlingens grund genom enskild ansträngning. Johannes hänvisade först två av sina lärjungar till Kristus. Sedan finner en av dessa en broder och för honom till Kristus. Därefter kallade han Filippus att följa honom, och denne gick för att söka upp Natanael." Spirit of Prophecy, band 2, 66.

När Kristus steg ned den 11 augusti 1840 med den lilla boken öppen i sin hand, hade detta blivit förebildat i reformrörelsen i Kristi jordiska historia, ty varje reformrörelse äger samma kännemärken. Mose och den reformatoriska rörelse som han fördes ut i hade samma kännemärke. Moses erfarenhet vid den brinnande busken var en förebild för den Helige Andes nedstigande vid Kristi dop, vilket i sin tur var en förebild för 1840, som i sin tur är en förebild för den 11 september 2001, då den starke ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned.

"Ankomsten" av den förste ängels budskap, och "ankomsten" av den andre ängels budskap och "ankomsten" av den tredje ängels budskap framställs alla genom änglar. Den förste ängeln har en liten bok i sin hand, den andre hade en skrift i sin hand och den tredje hade ett pergament i sin hand. På två eller tre vittnens utsaga blir en sanning fastställd. Alla tre änglarna, vare sig vid sin ankomst eller vid sitt bemyndigande, har ett budskap i sin hand.

Johannes och Hesekiel representerar dem som åt budskapet när den förste ängels budskap blev "bemyndigat", vilket är ett annat historiskt kännetecken än när den förste ängels budskap "anlände" år 1798.

Skillnaden mellan ett budskaps "ankomst" och dess "utrustande med kraft" är en ytterst viktig åtskillnad att uppmärksamma. När vi betraktar följande avsnitt, lägg märke till att den första ängels syfte är identiskt med syftet hos ängeln i Uppenbarelseboken arton, som upplyser jorden med sin härlighet. Lägg också märke till att varje budskap åstadkommer en åtskillnad som frambringar två klasser av tillbedjare.

"Jag visades det intresse som hela himlen hade tagit i det verk som pågick på jorden. Jesus gav en mäktig ängel [den förste ängeln] uppdrag att stiga ner och varna jordens invånare att bereda sig för hans andra tillkommelse. När ängeln lämnade Jesu närvaro i himlen gick ett utomordentligt klart och härligt ljus framför honom. Jag fick veta att hans uppdrag var att upplysa jorden med sin härlighet och varna människan för Guds kommande vrede. Skaror tog emot ljuset. Några av dessa tycktes vara mycket allvarliga, medan andra var glada och hänfödda. Alla som tog emot ljuset vände sina ansikten mot himlen och prisade Gud. Fastän det utgöts över alla, kom några endast under dess inflytande men tog det inte helhjärtat till sig. Många fylldes av stor vrede. Predikanter och folk förenade sig med de usla och gjorde hårdnackat motstånd mot det ljus som utgick från den mäktige ängeln. Men alla som tog emot det drog sig undan världen och var nära förenade med varandra.

"Satan och hans änglar var ivrigt sysselsatta med att söka dra så många människors sinnen som möjligt bort från ljuset. Den skara som förkastade det lämnades i mörker. Jag såg Guds ängel vaka över sitt bekännande folk med det djupaste intresse för att uppteckna den karaktär som de utvecklade när budskapet av himmelskt ursprung frambars för dem. Och då mycket många som bekände kärlek till Jesus vände sig bort från det himmelska budskapet med förakt, hån och hat, gjorde en ängel med en pergamentrulle i sin hand denna skamliga uppteckning. Hela

himlen uppfylldes av harm över att Jesus sålunda blev föraktad av sina bekännande efterföljare.

”Jag såg besvikelsen hos de förtröstansfulla, då de inte fick se sin Herre vid den väntade tiden. Det hade varit Guds avsikt att dölja framtiden och att föra sitt folk till en punkt av avgörelse. Utan förkunnelsen av en bestämd tid för Kristi återkomst skulle det verk som Gud hade avsett inte ha blivit fullbordat. Satan förledde mycket många att se långt in i framtiden efter de stora händelser som stod i samband med domen och nådatidens slut. Det var nödvändigt att folket fördes till att ivrigt söka en nuvarande beredelse.

”Allteftersom tiden gick förenade sig de som inte fullt ut hade mottagit ängelns ljus med dem som hade föraktat budskapet, och de vände sig mot de besvikna med hån. Änglarna lade märke till tillståndet hos Kristi bekännande efterföljare. Den bestämda tidens förgång hade prövat och uppenbarat dem, och mycket många blev vägda på vågen och befanns vara för lätta. De gjorde högljutt anspråk på att vara kristna, men underlät likväl i nästan varje avseende att följa Kristus. Satan triumferade över tillståndet hos Jesu bekännande efterföljare.

”Han hade dem i sin snara. Han hade förmått flertalet att lämna den raka vägen, och de försökte på annat sätt klättra upp till himlen. Änglar såg de rena och heliga sammanblandade med syndare i Sion och med världskära hycklare. De hade vakat över Jesu sanna lärjungar; men de fördärvade utövade inflytande över de heliga. De vilkas hjärtan brann av en intensiv längtan efter att få se Jesus förbjöds av sina bekännande bröder att tala om hans ankomst. Änglar betraktade scenen och hyste medkänsla med den kvarleva som älskade sin Herres uppenbarelse.”

”En annan mäktig ängel [den andra ängeln] fick uppdraget att stiga ner till jorden. Jesus lade en skrift i hans hand, och när han kom till jorden ropade han: ’Babylon har fallit, har fallit.’ Därefter såg jag de besvikna åter lyfta sina ögon mot himlen och med tro och hopp se fram mot sin Herres uppenbarelse. Men många tycktes förbli i ett omtöcknat tillstånd, som om de sov; ändå kunde jag se spåren av djup sorg i deras ansikten. De besvikna såg i Skrifterna att de befann sig i dröjsmålets tid och att de tålmodigt måste invänta synens uppfyllelse. Samma bevisning som hade fått dem att se fram emot sin Herre år 1843, ledde dem till att vänta honom år 1844. Ändå såg jag att flertalet inte ägde den kraft som hade utmärkt deras tro år 1843. Deras besvikelse hade dämpat deras tro.”

”När Guds folk förenade sig i den andra ängelns rop, iakttog den himmelska härskaran med det djupaste intresse budskapets verkan. De såg många som bar de kristnas namn vända sig med förakt och hån mot dem som hade blivit besvikna. När orden föll från hånfulla läppar: ’Ni har ännu inte farit upp!’ skrev en ängel ned dem. Ängeln sade: ’De hånar Gud.’ Jag hänvisades tillbaka till en liknande synd som begicks i forna tider. Elia hade blivit upptagen till himlen, och hans mantel hade fallit på Elisa. Då följde ogudaktiga ynglingar, som av sina föräldrar hade lärt sig att förakta Guds man, efter Elisa och ropade hånfullt: ’Far upp, du flintskalle; far upp, du flintskalle.’ Genom att sålunda förolämpa Hans tjänare förolämpade de Gud och mötte sitt straff där och då. På samma sätt skall de som har drivit gäck och hånat tanken på de heligas upptagande besökas av Guds vrede och få erfara att det inte är någon ringa sak att lyckla med sin Skapare.”

”Jesus gav andra änglar i uppdrag att skyndsamt flyga ut för att återuppliva och stärka sitt folks sviktande tro och bereda dem att förstå den andre ängels budskap och den viktiga handling som snart skulle äga rum i himlen. Jag såg dessa änglar ta emot stor kraft och ljus från Jesus och skyndsamt flyga till jorden för att fullgöra sitt uppdrag att bistå den andre ängeln i hans verk. Ett stort ljus lyste över Guds folk när änglarna ropade: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Då såg jag dessa besvikna resa sig upp och i samklang med den andre ängeln förkunna: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Ljuset från änglarna trängde igenom mörkret överallt. Satan och hans änglar försökte hindra detta ljus från att spridas och få den avsedda verkan. De tvistade med änglarna från himlen och sade att Gud hade bedragit folket och att de, med allt sitt ljus och all sin kraft, inte kunde få världen att tro att Kristus skulle komma. Men trots att Satan strävade efter att spärra vägen och dra folkets sinnen bort från ljuset, fortsatte Guds änglar sitt verk...”

”När Jesu tjänst i det heliga avslutades och han gick in i det allra heligaste och stod inför arken som innehöll Guds lag, sände han en annan mäktig ängel med ett tredje budskap till världen. En skriftrulle lades i ängels hand, och när han steg ned till jorden i makt och majestät, förkunnade han en fruktansvärd varning, med det mest förskräckliga hot som någonsin burits till människan. Detta budskap var avsett att sätta Guds barn på sin vakt genom att visa dem den prövningens och ångestens stund som låg framför dem. Ängeln sade: ’De kommer att föras in i en nära strid med vildjuret och dess bild. Deras enda hopp om evigt liv är att förbli ståndaktiga. Fastän deras liv står på spel, måste de hålla fast vid sanningen.’ Den tredje ängeln avslutar sitt budskap så: ’Här är de heligas tålamod: här är de som håller Guds bud och Jesu tro.’ När han upprepade dessa ord, pekade han mot den himmelska helgedomen. Sinnet hos alla som omfattar detta budskap riktas till det allra heligaste, där Jesus står inför arken och frambär sin slutliga förbön för alla dem för vilka nåden ännu dröjer kvar och för dem som i okunnighet har brutit mot Guds lag. Denna försoning sker för de rättfärdiga döda såväl som för de rättfärdiga levande. Den omfattar alla som dog i förtröstan på Kristus men som, utan att ha tagit emot ljuset över Guds bud, hade syndat i okunnighet genom att överträda dess föreskrifter.” Early Writings, 245–254.

Några sidor senare i samma bok, där samma begrepp som nyss hänvisats till behandlas, fastslår syster White att förkastandet av de tre budskapen i den milleritiska historien hade förebildats i Kristi historia. Där framlägger hon två vittnen som påvisar en fortskridande prövningsprocess, vilken kräver seger vid varje prövning för att man skall kunna gå vidare till nästa prövning.

”Jag såg en skara som stod väl beskyddad och fast, utan att på något sätt ge stöd åt dem som ville rubba kroppens fastställda tro. Gud såg på dem med välbehag. Jag visades tre steg — den förste, den andre och den tredje ängels budskap. Min åtföljande ängel sade: ’Ve den som skall flytta ett block eller rubba en enda pinne i dessa budskap. Den rätta förståelsen av dessa budskap är av livsviktig betydelse. Själars öde beror på det sätt på vilket de tas emot.’ Jag fördes åter ned genom dessa budskap och såg hur dyrt Guds folk hade fått köpa sin erfarenhet. Den hade vunnits genom mycket lidande och svår kamp. Gud hade lett dem steg för steg, tills han hade ställt dem på en fast, orubblig plattform. Jag såg människor närma sig plattformen och granska grunden. Några steg genast upp på den med glädje. Andra började finna fel på grunden. De önskade att förbättringar skulle göras, och då skulle plattformen bli mer

fullkomlig och folket mycket lyckligare. Några steg ned från plattformen för att undersöka den och förklarade att den var lagd på fel sätt. Men jag såg att nästan alla stod fasta på plattformen och förmanade dem som hade stigit ned att upphöra med sina klagomål; ty Gud var Mästaren som byggde, och de kämpade mot honom. De omtalade Guds underbara verk, som hade lett dem till den fasta plattformen, och i förening lyfte de sina ögon mot himlen och prisade Gud med hög röst. Detta påverkade några av dem som hade klagat och lämnat plattformen, och de steg åter upp på den med ödmjuk uppsyn.”

”Jag hänvisades åter till förkunnelsen om Kristi första ankomst. Johannes sändes i Elias ande och kraft [förebildande den förste ängels budskap] för att bereda Jesu väg. De som förkastade Johannes vittnesbörd hade ingen nytta av Jesu undervisning [förebildande den andre ängels budskap]. Deras motstånd mot det budskap som förutsade Hans ankomst försatte dem i en ställning där de inte lätt kunde ta emot det starkaste beviset för att Han var Messias. Satan förledde dem som förkastade Johannes budskap att gå ännu längre, till att förkasta och korsfästa Kristus [förebildande den tredje ängels budskap]. Genom att göra detta försatte de sig där de inte kunde ta emot välsignelsen på pingstdagen, [förebildande ängeln i Uppenbarelseboken aderton] vilken skulle ha lärt dem vägen in i den himmelska helgedomen. Att förlåten i templet rämnade visade att de judiska offren och förrättningarna inte längre skulle tas emot. Det stora Offret hade framburits och hade blivit antaget, och den Helige Ande som kom ned på pingstdagen förde lärjungarnas tankar från den jordiska helgedomen till den himmelska, där Jesus hade gått in med sitt eget blod för att utgjuta försoningens välsignelser över sina lärjungar. Men judarna lämnades i fullständigt mörker. De förlorade allt det ljus som de kunde ha haft över frälsningsplanen och förtröstade alltjämt på sina gagnlösa slaktoffer och offergåvor. Den himmelska helgedomen hade intagit den jordiskas plats, ändå hade de ingen kunskap om förändringen. Därför kunde de inte ha någon nytta av Kristi medling i det heliga.

”Många betraktar med fasa judarnas handlingssätt, då de förkastade och korsfäste Kristus; och när de läser historien om hur skamligt han misshandlades, menar de att de älskar honom och att de inte skulle ha förnekat honom såsom Petrus gjorde eller korsfäst honom såsom judarna gjorde. Men Gud, som rannsakar allas hjärtan, har satt den kärlek till Jesus som de bekände sig hysa på prov. Hela himlen följde med djupaste intresse hur den första ängels budskap togs emot. Men många som bekände sig älska Jesus och som fällde tårar när de läste berättelsen om korset, hånade de glada nyheterna om hans ankomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje förklarade de att det var en villfarelse. De hatade dem som älskade hans uppenbarelse och stängde dem ute ur församlingarna. De som förkastade det första budskapet kunde inte få gagn av det andra; inte heller hade de gagn av midnattsropet, som skulle bereda dem att genom tro gå in med Jesus i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Och genom att förkasta de två föregående budskapen har de så förmörkat sitt förstånd att de inte kan se något ljus i den tredje ängels budskap, som visar vägen in i det allra heligaste. Jag såg att såsom judarna korsfäste Jesus, så hade de namnkristna kyrkorna korsfäst dessa budskap, och därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste, och de kan inte få gagn av Jesu förbön där. Liksom judarna, som frambar sina gagnlösa offer, frambar de sina gagnlösa böner till den avdelning som Jesus har lämnat; och Satan, tillfredsställd med bedrägeriet, antar en religiös skepnad och leder dessa bekännande kristnas tankar till sig själv, medan han verkar med sin makt, sina tecken och lögnaktiga under, för att fångsla dem i sin snara.” Early Writings,

Avsnitten ur boken *Early Writings* har upprepade gånger undervisats genom *Future for Americas* verksamhet. Men det finns sanningar som dessa avsnitt åskådliggör och som har förblivit obemärkta.

Milstolparna i milleritrörelsens historia är fast grundade på flera reformatoriska rörelser i Bibeln. Utan någon förtrogenhet med de milstolpar som återfinns i varje reformatorisk rörelse är det tämligen osannolikt att någon skulle förstå betydelsen av skillnaden mellan när ett budskap ”ankommer” och när det ”får kraft”. Det är också sannolikt att många av dem som är förtrogna med de parallella reformatoriska rörelserna har förbisett några mycket viktiga kännetecken hos de olika milstolparna i reformatoriska rörelser.

De ”sju åskorna”, som representerar händelserna vid adventismens början och händelserna vid adventismens slut, är det ljus som förseglas upp strax innan nådatiden avslutas. Vi får veta att de ”sju åskorna” representerar både ”en framställning av händelser som skulle äga rum under den första och den andra ängelns budskap” och ”framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning”. De ”sju åskorna” bär Alfas och Omegas signatur.

Den ”framställning av händelser” som ägde rum ”under den förste och den andre ängelns budskap” utgör en förebild för de händelser som äger rum under den tredje ängelns budskap. När Johannes fick befallning att inte skriva det som de sju tordönen uttalade, hade denna befallning förebildats genom den befallning som gavs åt Daniel att försegla sin bok, ty vi får veta att efter det att de ”sju tordönen hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes liksom till Daniel angående den lilla boken: ’Försegla det som de sju tordönen har talat.’”

Hesekiel och Johannes illustrerar båda hur Guds folk åt budskapet vid den första ängelns bemyndigande år 1840, och profeten Jeremia illustrerar den besvikelse som uppstod bland Guds folk när den första ängelns budskap tycktes misslyckas.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud. Jag satt inte i bespottarnas församling och gladde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med förbittring. Varför är min smärta ständig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då för mig vara såsom en svikare, såsom vatten som tryter? Därför säger Herren så: Om du omvänder dig, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det usla, skall du vara såsom min mun. De må vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig för detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall kämpa mot dig, men de skall inte få överhand över dig, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Och jag skall befria dig ur de ondas hand, och jag skall återlösa dig ur de våldsammans hand. Jeremia 15:16–21.

Jeremia hade funnit den lilla bokens ord, liksom Johannes och Hesekiel, och även han hade ätit budskapet, men budskapet hade blivit ett budskap (vatten) som hade slagit fel. Det var som om Gud hade ljugit, vilket naturligtvis är omöjligt, men anklagelsen om en ”lögn” ger nyckeln till att placera Jeremia vid den första milleritiska besvikelsen som framställdes i Habackuk.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill spana för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty synen gäller ännu för en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så förbida den; ty den skall sannerligen komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:1–3.

Synen av den förste ängeln budskap nedtecknades på 1843 års pionjärdiagram, vilket leddes av Guds ”hand”.

”Jag har sett att 1843 års profetiska karta var ledd av Herrens hand och att den inte skulle ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.” Early Writings, 74.

Den ”bestämda tiden” 1843 framställdes på kartan, och därför kallas den 1843 års karta. Den gavs ut 1842, som en uppfyllelse av befallningen i Habackuk att ”skriva synen och göra den tydlig på tavlor”. Synen skulle göras tydlig på ”tavlor”, i plural, och därigenom anges att sedan Herren hade dragit bort sin hand från misstaget på 1843 års karta, skulle det rättas till på 1850 års pionjärkarta. Misstaget frambringade den första besvikelsen, och Jeremia representerar dem som hade ätit den lilla boken den 11 augusti 1840 och blev besvikna när den bestämda tiden 1843 slog fel.

När Jeremia hade ätit den lilla boken år 1840 var den hans hjärtas ”glädje och fröjd”, men när besvikelsen kom, ”fröjdade” han sig inte längre, och han ”satt ensam på grund av” Guds ”hand”. Guds hand hade dolt ”ett misstag i några av siffrorna”, och därigenom fått Jeremia att överväga möjligheten att Gud hade ljugit. Löftet som gavs till Jeremia var att om han ville ”vända om” från sitt modlösa tillstånd, skulle Gud göra Jeremia till sin ”mun”. Om Jeremia ville vända tillbaka till Gud från sin besvikelse och inse att han befann sig i dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna, skulle Gud använda honom som det språkrör som exakt skulle ange när synen skulle komma och inte längre dröja.

Syftet med att här framlägga dessa fakta är att fastställa att med alla ängeln budskap utgör deras ”ankomster” och ”bemyndiganden” ett budskap om liv eller död som frambringar två klasser av tillbedjare. De tre änglarna är tre steg i en fortskridande prövningsprocess. Ännu viktigare för vår avsedda poäng är att även om förståelsen av de sju tordönen erkändes kort efter ”ändens tid”s ankomst år 1889, då de sista sex verserna i Daniel avförseglades och tillkännagav domens avslutning, finns det ytterligare en avförsegling av de sju tordönen vid slutet av den tredje ängeln historia.

Historien om adventismens början inleds med avförseglingen av den första ängeln år 1798, och den slutar med avförseglingen av en sanning som Herren höll sin hand över för att åstadkomma en besvikelse. Därefter drog han undan sin hand (avförseglade) och uppenbarade budskapet om dröjsmålets tid.

Historien om adventismens avslutning börjar med förseglingens brytande av den tredje ängeln budskap år 1889, och den slutar med avförseglingen av en sanning som Herren höll sin hand över för att åstadkomma en besvikelse. Han drar nu bort sin hand och avförseglar därmed budskapet om

den första besvikelsen och dröjsmålstiden. Han avförseglar syftet med den 18 juli 2020.

Därför säger Herren så: Om du vänder om, skall jag låta dig åter träda fram inför mig; och om du skiljer det dyrbara från det ovärdiga, skall du vara såsom min mun. De må vända om till dig, men du skall inte vända om till dem. Och jag skall göra dig till en befäst mur av koppar för detta folk; och de skall strida mot dig, men de skall inte få makt över dig, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Och jag skall befria dig ur de ogudaktigas hand, och jag skall återlösa dig ur de förskräckligas hand. Jeremia 15:19–21.